

שלום ותודה למיכל המאירי

מיכל היקרה,

אני יושבת וחושבת כמה השפעת עלי במשך השנים בהן אני חיה בכפר הנשיא. ראשית, בבית התינוקות. לא ידעתי כלום כשבני הבכור נולד, ואת היית מפקדת סיירת התינוקות. אמרת לנו מתי לבוא, מתי ללכת, מתי להניק, מתי להפסיק, מתי להוציא את התינוק ל"אמבטיית שמש", מתי להפוך אותו, ומה לא? הכל אמרת, הכל ידעת והכל עשינו. סמכנו עליך עד הסוף והכל הסתדר.

כעבור שנה או שתיים, עבדתי איתך בפעוטון. את עם 5 ילדות בצד אחד של הבית ואני בצד השני עם 4 בנות ובן אחד(!). שוב, הייתי יחקה ואת היית שם לעזור לי לנהל את הפעוטון בכיף. למדתי המון ממך ובין פעולה לפעולה בפעוטון, פטפטנו ונהנינו. נכון, היום היה די ארוך - התחלנו בשש בבוקר, כשבאנו להעיר את הילדים והלכנו קרוב לחמש, אחר הפסקה קצרה. כיבסנו, גיהצנו, שטפנו, רחצנו ושיחקנו. אני זוכרת את הימים ההם באהבה.

ואז התחילה הסאגה של אלדד, אחרי שאיליתי שאני שוב בהריון. החליטו לשלוח את אלדד למוסד לילדים אסמטיים בערד, והוא בן 11, בכלל מתנגד לסידור הזה. אבל מצבו הבריאותי היה כזה שלא ידענו מה לעשות יותר ואיך לעזור לו, ושמענו שהעיר ערד תפתור במידה ניכרת את בעיית האסטמה שלו.

התחלנו לנסוע כל שבוע-שבועיים לבקר בערד, הלוך ושוב בשבת. זה היה מספיק קשה, אך נוסף לכך, מה לעשות עם התינוק דרור בן 3 חודשים? החברה בבית התינוקות עשו תור: כל שבת מישהו אחר היה שומר על התינוק. את מיטת התינוקות היינו מביאים לבית של ה"תורן" ביום ו' ומוקדם בבוקר שבת היינו מביאים את התינוק לביתו של אותו "תורן". בערב, כשחזרנו הביתה היינו לוקחים אותו ולמחרת, מחזירים את המיטה למקומה במחסן הגיל הרך.

אחרי בערך חודשיים של הטירוף הזה, מיכל, את, התנדבת להיות בתור לשמור על התינוק כשנסענו לערד. אלא שפתאום, הדברים השתנו - אני זוכרת בדיוק איפה ישבתי בחדר אוכל המפואר שלנו באותה ארוחת הבוקר כשניגשת אליי והכרזת: "גמרנו, מעכשיו אנחנו שומרים על דרור. המיטה תשאר אצלנו בבית ורק אנחנו נטפל בו בשבתות כשאתם נוסעים לערד! נוסף לכך את תביאי אותו ביום שישי בערב, הוא ישאר עד יום א' בבוקר ואני אקח אותו לבית התינוקות! אתם תוכלו לישון כמו בני אדם ותפסיקו לבלבל את המוח של התינוק!".

וכך היה שלוש שנים. הצלת אותנו. כל כך הקלת עלינו ואני רוצה שידעו את זה. אמרנו לך תודה אלף פעמים אבל זה לא מספיק. מה שאת, מיכל, ומשפחתך עשיתם עבורנו היה מעל ומעבר לכל מה שיכולנו לצפות, אפילו בימים הכי טובים של הקיבוץ!

עדנה קולינס

אז שוב, אני רוצה להגיד לך שלום והמון תודות!